

for det næste Aar — havde været enten forhindret eller fuldstændig legaliseret, saaledes at den ikke kunde give Anledning til saadanne Udbytninger som dem, der fremkom ved den nu omtalte Leilighed, da det nemlig blev antydet, at, om det end ikke kunde siges at være en ligefrem Gluderen af Anordningen, ifølge hvilken betydelige Quantiteter af Kreaturer og af andre Varer vare udførte af Byerne kort før den 7de October, da Loven traadte i Kraft, saa var det i alt Fald en ikke tilligget Anvendelse af denne Lov, og det var et Brug deraf, som i ethvert Tilfælde ikke kunde billiges, og at der kunde være Anledning til at tage under nærmere Overveielse, om vedkommende Kjøbstæder ikke paa anden Maade, saa at siges, maatte straffes derfor ved at paalægges forøgede Afgifter gjennem andre Skattelove, forat Statskassen derved kunde indvinde, hvad den havde tabt paa den heromhandlede Maade. Vi have anseet det for ønskeligt, at der enten var truffet Foranstaltning til fuldstændigt at legalisere dette, saaledes som vi antydede, eller til at forhindre det. Det Første kunde jo være skeet paa samme Maade, som det er antydet i Udvalgets Betænkning at være skeet med Hensyn til Tilbagebetalingen af den Told, der har været erlagt af stempelpflichtige Varer, som det efter Lov af 25de August d. A. er bleven tilladt i Fremtiden at udføre for en lavere Afgift end tidligere. Fra Finantsministeriet udgik en Bekjendtgjørelse af 1ste September d. A., der tillod alle Saadanne, som vare i Besiddelse af stempelpflichtige Varer, der vare fortolde i Overeensstemmelse med de tidligere Anordninger, uden at foretage en formelig Udførsel deraf, at faae den tidligere erlagte Told tilbage, og saaledes slippe med at erlægge den Told, som nu er gjældende efter den nye Tarif. Vi havde ønsket, at der paa lignende Maade var truffen en Foranstaltning, hvorved det var bleven tilladt alle dem, som i Kjøbstæderne havde konsumtionspligtige Varer, som ikke vare forbrugte inden Loven af 15de Septbr. traadte i Kraft, at faae de erlagte Afgifter tilbage uden at foretage saadanne kunstige Transactioner, om jeg saa maa sige, som det var at udføre dem af selve Byerne. Vi finde, at denne Bestræbelse efter at faae disse Afgifter

tilbage ingenlunde kan kaldes nogen Glufion eller urigtigt Brug af Anordningen, thi Consumtionsafgiften skal jo virkelig kun paahvile Gjenstanden, naar den bliver consumeret, men de Gjenstande, som den 7de October endnu ikke vare consumerede, vare jo ikke gaaede over i den Tilstand, i hvilken de skulle være, naar Afgiften skal kunne betragtes som endelig forfalden, og vi troe derfor, at det virkelig vilde være i Overeensstemmelse med Lovgivningens Aand, at disse Afgifter vare blevne betalte tilbage og at det havde været ønskeligt, at det var skeet uden at paalægge Vedkommende den Byrde virkelig at udføre Varerne af Byen. Vil man ikke gjøre dette, men vil man betragte Afgiften som virkelig forfalden i det Dieblif, den er indkommen i den kongelige Kasse, uden Hensyn til om den Gjenstand, hvorpaa den hviler, er consumeret eller ikke, saa ville vi have anseet det for ønskeligt, at der var truffen en Foranstaltning, hvorved dette Brug af Anordningen idetmindste var blevet forhindret, saaledes som den høitærede Finantsminister netop ved en tidligere Leilighed antydede, at det ogsaa havde været muligt ved nemlig at forbyde Udbetalingen af Godtgjørelsen fra et vist tidligere Tidspunkt. Det er det, hvortil der er sigtet ved den Antydning, som findes i Udvalgets Betænkning. Det er naturligt, at der ikke dertil kan knyttes nogen særlig Indstilling, da det angaaer en Foranstaltning, som allerede er traadt i Kraft og som ikke kan kaldes tilbage, men da Udvalget har troet, at det var dets Pligt at udtale sig i Almindelighed om denne foreløbige Lov, saa troede vi heller ikke at burde forbigaae dette Punkt, men ogsaa at burde yttre os derom i den antydede Retning.

Finantsministeren: Den ærede Ordførers Foredrag bekyrkede mig i den Tro, som jeg rigtignok strax havde, da jeg læste Betænkningen, at den paagjældende Pærfus var grundet i en Misforstaaelse af de paagjældende Forhold, og den ærede Ordførers Foredrag har ogsaa viist, at naar Udvalget havde været i Finantsministeriets Sted, da den foreløbige Lov emanerede, saa vilde det lige saa lidt som Finantsministeriet have kunnet raade den Gaaede, at træffe en aldeles tilfredsstillende Foranstalt-